

Udenlandske hjemløse

Hvem skal ind i varmen?

I Danmark ser vi et stigende problem i tilstrømningen af udenlandske hjemløse, fattigdomsflygtninge, udenlandske tiggere og de lejre eller overnatningssteder, de etablerer. Problemet er sådan set ikke nyt. Det rækker langt tilbage og har sin rod i ønsket om arbejdskraftens frie bevægelighed. Da Karen Jespersen var Socialminister i 2007 satte hun ord på den formelle danske holdning ved at udtale at hun ikke ønsker, at Danmark bliver "Europas varmestue". I den forbindelse gjorde hun også opmærksom på, at hun kunne standse tilskuddene til herberger og forsorgshjem, hvis de husede udenlandske hjemløse.

Det bagvedliggende ræsonnement er at udenlandske borgere, der hutler sig igennem tilværelsen ikke er Danmarks ansvar. (Hvis vi foregiver dette, vil vi netop blive Europas varmestue.)

SAND – De hjemløses landsorganisation mener at alle hjemløse skal have et tilbud, der matcher deres behov, og vi mener at ingen bør sove på gaden.

SAND – De hjemløses landsorganisation mener at alle hjemløse skal have et tilbud, der matcher deres behov, og vi mener at ingen bør sove på gaden. Vi er heldigvis en interesseorganisation for hjemløse, så vi behøver ikke komme med anvisninger på hvordan det i praksis skal ske. Vi har, i

al beskedenhed, blot en principiel holdning om at samfundet bør støtte dem som ikke kan klare sig selv.

Og det er måske her vi skal grave lidt dybere. Udenlandske tiggere kan vel klare sig selv? Nogen vil mene at det ikke er kønt at se på. SAND mener at ingen bør sættes i en situation, hvor man bliver nødt til at tigge. I SAND skelner vi mellem fattigdomsflygtninge – nogen kalder dem velfærdsturister – og hjemløse. Skillelinjen markeres netop af de problemer, der definerer hjemløshed; psykiske problemer, sociale problemer, misbrugsproblemer, økonomiske problemer og fraværet af en bolig.

Det danske hjemløsesystem er udviklet til at imødegå hjemløses problemer, men kan selvfølgelig også bruges til at skaffe sig billig mad og tag over hovedet. SAND mener imidlertid at et forholdsvis specialiseret hjælpeapparat, bør bruges til at løse komplekse problemstillinger. Det bør ikke bruges til at levere mad, tøj og husly til fattige udlændinge, og derved fastholde dem i en uværdig tilværelse. På samme måde som vi ikke mener danske hjemløse bør leve på gaden, hvor overlevelse virker som det eneste succeskriterium for livet.

Vi har de seneste år oplevet, at væresteder og til dels også natterberger bliver overtaget af udlændinge, der er mere ressourcestærke end danske hjemløse. De danske hjemløse er med andre ord skubbet ud. Samtidig med at der er kommet flere udenlandske fattigdomsflygtninge/hjemløse, er der også kommet flere danske hjemløse. Derfor er der mangel på hjælp og støtte til alle. Og når krybben er tom bides hestene, som sagt. Men frem for at skyde på bestemte grupperinger af hjemløse, bør vi se på hvilke tiltag, der vil hjælpe de forskellige grupper, og hvor meget vi vil forpligte os i forhold til at hjælpe andre europæiske statsborgere.

Københavns Kommune har taget handsken op ved, sammen med en række hjælpeorganisationer, at lave et transitprogram for fattige europæiske migranter. Men det kan og bør ikke stå

alene. Der bør sættes andre tiltag i gang, hvis vi vil problemet til livs.

De vil også gerne stramme opholdsdirektivet så man skal have fast adresse i f.eks. Danmark for at være her i mere end 3 måneder. I SAND mener vi at alle muligheder bør afsøges. Det er dog vigtigt at huske på, at vi ikke kan straffe os ud af problemerne ved f.eks. at forhøje straffen for tiggere. Vi kan heller ikke lave særlovgivning for bestemte grupper, som f.eks. at forbyde udenlandske migranter at sove på gaden.

Vi skal fortsat huske på, at både kommuner, stater og EU, skal på banen. Lokale lappeløsninger kan afhjælpe problemer og lindre smerten for hjemløse, uanset herkomst, men det løser ikke det bagvedliggende problem: Folk migrerer – af håb, drømme og af desperation.